

A komfortzónán túl

Beszélgetés Varga Fanni közösségi titkárral - avagy pokoli, vagy pokolian jó az „online közösség”? - Bárdos-Blatt Boglárka interjúja

esélj kicsit a közösségi titkár tisztségről, amit betöltesz, és benne magadról.

A közösségi titkárság életem eddigi egyik legnagyobb kihívása. Egy olyan ruha, ami kicsit rám is nőtt és így ötöd évben meg kell próbálnom legombolni magamról. Olyan tulajdonságaimat teljesítette ki ez a pozíció, amik valószínűleg mindig is bennem voltak, de én magam sem tudtam rólok. Sosem gondoltam volna a HÖK előtt, hogy tudok vezetőként jelen lenni, sőt, egyáltalán kommunikálni vagy segítséget kérni másoktól. Mindez persze nem maradéktalan. Talán az a kulcsa az egész munkámnak, hogy zavar, ha nem felvállalható, amit kiadok a kezeim közül. Nagyon nehezen viselem a kritikát ezért nem szeretek felületet adni neki. Az sem árt, hogy a közösségi titkár munkája nagyon kézzelfogható és szembetűnő, míg a senior beszél, tárgyal, intézkedik, az irodai titkár rendszerez és rendben tart, a tanulmányit lehet kérdésekkel bombázni, addig amit én csinállok, az folyamatosan a hallgatók előtt van, ráadásul olyasmikről van szó, amit értenek.

A közösségi titkár a HÖK elnökségének tagja. A Hallgatói Önkormányzatba minden aktív hallgatói jogviszonnyal rendelkező hallgató beletartozik. Mikor annyit mondunk, hogy kérdezd a HÖK-ösöket, akkor igazából egymást is kérdezhetnétek. A HÖK elnöksége hat főből áll. Két elnökből, a HÖK elnökből és a Felügyelő Bizottsági elnökből valamint a négy titkárból. Ezek egyike a közösségi titkár. Aki, szerintem, a legjobb munkakörrel rendelkezik. Nagyon szabad és nagyon kreatív az ő területe.

Alkalmakat szervezni és közösséget mozgatni

a választott szakmánkból adódóan mindannyian fogunk, ezért mindannyiunknak véleménye is van róla. Persze ez néha inkább átok, mint áldás. Azonban mégis nagyon vonzó ez a pozíció. Ötletei és igényei mindenkinek vannak. Nekem ez a tisztség az előző két ciklusomban sokszor mindent jelentett. Minden feladatom fölé helyeztem, mert a megfogható eredmények miatt minden másnál fontosabbnak tűnt. Ez a nagy lelkesedés talán mostanra, a harmadik ciklus végére megcsappant, inkább öreg rókába mentem át, nem a lelkes „hegyet is odébb teszem” ember vagyok. Élvezem ezt is, de úgy érzem, a teológiának és nekem is jól fog majd esni, mikor megfrissül ez a pozíció. Nem a közösség motorja vagyok, inkább az az ember, aki lehetőséget biztosít a közösség motorjainak, hogy megéljék ezt a szerepet. Alapvetően elég masszívan introvertált vagyok. Rengeteget kiszív belőlem, hogy emberekkel kell érintkezni, beszélni, amellet, hogy nagyon élvezem és szeretek kilépni a komfortzónámból, de én háttérmunkás vagyok, amolyan szürke eminenciás, aki élvezi, hogy az ő kezében futnak össze a szálak, azt is, ha ezt elismerik, de a könnyed lazaság már nincs meg bennem, hogy ki is élvezem. Amikor átvettem elsőben ezt a tisztséget, azt hittem, hogy bebetonozott hagyományokat bíztak rám, mint a hitmélyítő, a szakmai est és a bögrekör, ezek nem mind mennek vissza olyan régi időkre, mint hittem, én mégis úgy kezeltem őket, és talán emiatt kicsit kötötté vált a félév felépítése ilyen tekintetben. Azonban ezek is mindig az adott közösségi titkártól függenek, nagyon meghatározó, hogy milyen instrukciókkal kérsz fel valakit, mondjuk egy hitmélyítő est megtartására. Mennyire határolod be a szolgálatát. És persze vannak az olyan programok, amikről üvölt, hogy a magam kedvére csinálom őket és reménykedem, hogy közben azért egy piaci rést is kitöltenek, mint a képzőművészeti kiállítások. Szóval azt

mondanám, hogy két réteg épül egymásra. A megszokott hagyomány és a közösségi titkár személyes újítása. Ezek szerintem nagyon jól kiegészítik egymást.

-Milyen hatással volt a munkádra, hogy át-helyeződött egy másik, azaz online felületre a mozgástered?

Az az igazság, hogy nagyon makacs vagyok, és nehezen tudok lemondani a saját ötleteimről, még akkor is, ha látom, hogy a másé jobb. A félév programjait megtervezni mindig olyan, mintha kirakóznék és nagyon sokszor kegyelemnek éltem meg, amikor minden kijött szépen, mindennek meglett a helye a naptárban és összeálltak a dolgok. Ezt úgy érzem, már kézben tudtam tartani. Ha valaki lemondta a felkérésemet, volt A, B, C, de sűrűn D opció is. Közhely, de nagyon igaz, hogy az étel hangulat- és közösségteremtő. Tudtam, hogy mennyi idő kitakarítani és berendezni egy teret bármilyen alkalomra, hogy mi a forgatókönyv. Ez a tudás márciusban feleslegessé vált és egy egészen más tudásra lett volna szükség, amivel nem rendelkezem. Nem ismerem az online világot, nem tudom kihasználni a lehetőségeit, nem értem és kicsit el is zárkóztam tőle. Olyan változások jöttek, amiben a fejlődést egyáltalán nem látom. Sőt, inkább úgy érzem, hogy kapunk egy silány kivonatot az életünkéből, és erre mondjuk, hogy ugyanolyan jó, és most ebből kell mindent kihozni. Számomra nem ugyanolyan jó. Számomra ez szenvedés, kapálózás és fuldoklás. Ki vagyok szolgáltatva valami olyasmin, amit nem hogy kézben tartani nem tudok, de nem is értek. Fantasztikus párhuzam az Istennel való viszonyunkra egy prédikációba.

-Hozott-e pozitív változásokat egészében véve az online térbe költözés?

Nehéz elismerni, de vannak pozitívumai is. Olyan kihívások ezek, amikre nem volt válasszom, ezért nem mehetett minden a megszokott séma szerint, és úgy kellett gondolkodnom, hogy tudtam, a teológusok 99%-a jobban ért

ahhoz a felülethez, amivel én próbálok nekik lehetőségeket biztosítani. Olyan ötleteket kellett megvalósítani, ami nagyon kívül esik az izlésvilágomból. A kihívások pedig nagyon jók, nem hagyják az embert leülni, érzed, hogy élsz, hogy ha keresed, akkor lesz megoldás. Nagyon kiszolgáltatottá is tesz, hogy kénytelen voltam segítséget kérni. Ebben nem vagyok túl jó, pedig elengedhetetlennek gondolom a csapatmunkához, és ahhoz is, hogy egy közösségi program tényleg a közösségről szóljon. Anynyira jó volt a HTK-nap ebből a szempontból: megélni azt, hogy tényleg együtt dolgozunk, hogy láthatom azt, hogy nem én csinálom, de működik. Nagyon sok alázatot kell tanulnom, és ez tanított. Mindemellett nagyon mérges tudok lenni a helyzetre és bosszant, ha valaki azt gondolja, hogy ez kielégítő, és inkább választja az életünk silány lenyomatát, mint a küzdelmes és komfortzónából kimozdító valódi közösséget.

-A szavaid arról árulkodnak, hogy az online felület használata olykor szenvedést okoz számodra. Valóban így van?

Elképesztő félelem van bennem, hogy mostantól ez lesz a sztenderd. Hogy igazából ez csak egy olyan változás, mint a reformáció, vagy az orvostudomány fejlődése és én az inkvizíció vagyok, aki gátolni akarja a fejlődést, és azt nem egy jogos válasznak tartja a kialakult helyzetre, hanem az ördög munkájának. Ez a szememben sosem lesz jó. Praktikus Zoomon HÖK ülést tartani. Olyanok is részt tudnak venni a Youtube által közvetített hitmélyítőn, akik nem tudtak volna bemenni a Csupaki utcába, nyuszis mamuszban is vizsgálhatunk. De majd egy kamerába fogjuk elmondani a prédikációinkat? Kis ablakoknak a monitoron tartunk ifit? Messenger videóhívásban borozgatunk együtt? Egyedül vagy a szobádban és izol. Félreértés ne essék, használom a technikát, olyasmiket tanultam meg, amit sosem gondoltam volna magamról. Youtube csatornát csinálni, online szerkeszthető Excel táblázatot feltölteni, Google Forms-os kérdőívet kiküldeni. Lehet, hogy ez

viccesen hangzik, és másnak gyerekjáték, nekem ez olyan mintha idegen nyelvet tanulnék. Nagyon rossz vagyok az idegen nyelvekben, bármelyik nyelvtanárunk megmondhatja. Teljes kétségbeesés és düh fog el, mert rendszeresen befagy a gépem, ezért nem tudok időben megjelenni az órákon, megbeszéléseken. Erre számos példa volt a félévben. Nagyon megerősítő azonban, hogy tudunk örülni egymásnak így is, online is. Hogy kaphatunk egymásból egy fotó vagy mém versenyen, hogy jól tudjuk magunkat érezni egy zoomos HTK-napon is, és szívesen csinálunk egymásnak Youtubevideókat. Elképesztő módon működik Isten kegyelme, hogy mindezen hiányosságaim, negatív hozzáállásom ellenére ki tud pótolni. Hogy nem a félelmeimet igazolja, hanem engedi, hogy dicsőségére munkálkodjunk.